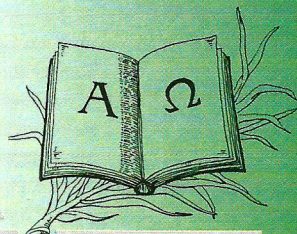

Békehírmők

1999. MÁRCIUS 14.

ALAPÍTVÁ: 1895

XCIII. ÉVF. 11. SZÁM

Igazi szabadság Ünnepi megemlékezés március 15-én

Március idusa a magyaroknak többet jelent, mint a tavasz érkezését. Történelmünk során számos fontos esemény kötődik március közepéhez. 1217-ben például ekkortájt indult II. András hadaival a Szentföldre. 1247-ben – a tatárjárás után – ekkor kezdődött meg a budai vár építése. 1457. március 14-én tartóztatta le V. László Budán Hunyadi Mátyást. 1655. március 15-én választotta nádorrá Wesselényi Ferencet a pozsonyi országgyűlés. 1756. március 15-én Mária Terézia úrbéri rendeletet adott ki – és sorolhatnánk. Az említett események egyike sem volt azonban elegendő ahhoz, hogy nemzeti ünnepé tegye március idusát.

Az 1848-as forradalom és az 1848/49-es szabadságharc azonban igen.

150 évvel a szabadságharc győztes csatái és bukása után fontos tanulságokat kell újrafogalmaznunk.

1. *Nem csak az a magyar, aki magyarnak született, hanem az is, aki – legyen bármilyen származású – magyarnak érzi, tudja és vallja magát.*

Régen nem beszélhetünk „tisztá” magyar „fajról”, népességről. Legnagyobb királyaink is házasodtak más nemzetiségekkel, mint ahogy „a nép, az istenadta nép” is.

2. *A magyarság, a hazafiság nem náció-függő, hanem tudat-függő.* Ez nem gén-kérdés, hanem szív-kérdés.

3. *Nagy hiba, ha egy népnek sérül vagy elvész az identitás-tudata, de az is, ha hamis, délibábos, kirekesztő sőt gyűlöletet szító, homogén „ősiség-tudat”-ban szenved.*

4. *Egy-egy föld, ország hűséges fiai, azaz: a hazafiak azok, akik – tartozzanak bár más és más nemzethez – otthonuknak tekintik azt a földet, ahol élnek, dolgoznak s ha kell: harcolnak érte.*

5. *Mindig voltak – s aligha remélhetjük, hogy a jövőben nem lesznek – olyan „hazafiak”, akik önző egyéni érdekeiket a köz érdekei, a haza, a nemzet érdekei elé helyezik, és mindig kevesen voltak azok (bár növekedne a számuk!), akik képesek voltak nemcsak szónokolni a hazáról, de áldozni is érte,*

nemcsak a maguk hasznát nézni, de másokét is.

6. *Mindig voltak – és aligha remélhetjük, hogy nem lesznek – olyanok, akik ellenségeskedést szítottak e hazában nemzetiségek vagy épp vallásfelekezetek között, s lettek (s ma is lehetnek!) a viszály vámszedői.*

7. *A nagy hatalmakat – akár keleten, akár nyugaton – a nagypolitika érdekli, s a kis népek, mint mi is, abban csak statisztaszerepeket kaphatunk. Nagy hiba, ha azt képzeljük, hogy bárki is közlülük érdek nélkül támogatna bennünket. Hányszor lettünk a nagypolitika eszközei és áldozatai mi hiszékeny, naiv magyarok?! Itt, Európa közepén, ma is – Isten után – csak magunkra számíthatunk. De számíthatunk-e magunkra, ha „mint oldott kéve széthull nemzetünk”?*

– *És számíthatunk-e Istenre, miközben törvényeit nem tiszteljük, Fiát napoként újra keresztre feszítjük, Lelke vezetését nem követjük, hanem újrapogányosodva – most épp leginkább a mammont, a pénzt imádjuk, „ősi” keleti vagy „modern” nyugati mágikus-misztikus liturgiai körítéssel?!*

1848/49 forradalma és a dicsőséges szabadságharc megmutatta, hogy – legalább vész helyzetben – lehetséges az összefogás, a politikai egység. Lehetséges a nemzetiségek nemzeti összefogása, lehetséges a hitek együttműködése – és lehetséges a győzelem. Erre tanít minket 150 év után Kossuth és Széchenyi, Görgey, Bem, Damjanich, Klapka és Dembinszky. Erre tanít Szemere mint belügyminiszter a „Mózes vallásúak” jogegyenlőségéről kiadott törvényében (1849. július 28., Szeged), és erre tanítanak a vértanúk, a Pesten kivégzett gróf Batthyány Lajos miniszterelnök és Fekete Imre, a Pécsen kivégzett Vertike Gábor és

Szilva János, és az aradiak: Kiss Ernő altábornagy, Dessewffy Arisztid és Schweidel József, vezérőrnagyok, Lázár Vilmos ezredes, és a kilenc honvéd tábornok: az osztrák Poeltenberg Ernő, a német gróf Leiningen-Westerburg Károly, a hazai németiséghez tartozó Láhner György és Aulich Lajos, a szerb Damjanich János, a veretlen hadvezér és a horvát Knézic Károly, Török Ignác. Nagysándor József és gróf Vécsey Károly. *Magyarok és nem magyarok együtt haltak magyarként a szabadságért, a földi hazáért.*

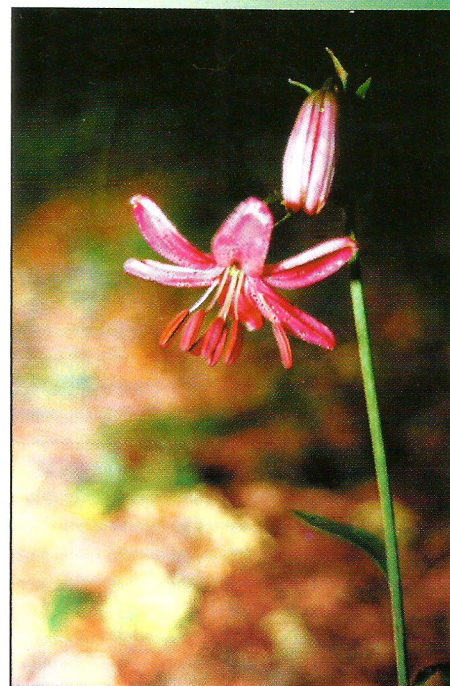
A hívő embernek legalább két hazája van. Egy (esetleg kettő) itt a földön, és egy az Őrnál. Abba a másikba, a mennybe se vezet könnyebb út. A Király, Jézus is életét adta érte és értünk, hogy polgárai lehessünk! A polgárjoghoz, a valóságos szabadsághoz Isten Fiának áldozata kellett. Fogadjuk el áldozatát!

„Ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek!” (Jn 8:36)

1999. március 15-én

Dr. Almási Mihály
egyházelnök

Ünnepi számunkban a
magyarság és a
nemzetiségek összetar-
tozásáról közlünk írásokat

Közös nyelvünk Krisztus

Románok és magyarok Kétegyházán

Az ország egyik legnagyobb falusi gyülekezete, a Kétegyházi Baptista Gyülekezet egy nemzetiségi, kétnyelvű közösség. Arculatában, nyelviségében és kultúrájában olyan sajátosságokat hordoz, amelyekből egyre kevesebb van az országban.

Kétegyháza eredetileg románok lakta település volt, azonban az idők során betelepült magyarság jelenléte, a magyarokkal való egyre gyakoribb összeházasodások, a fiatalabb generációk nyelvi beolvadása azt eredményezte, hogy mára úgy a település, mint a gyülekezet kétnyelvűnek mondja magát. Ebben a kettős, meglehetősen kevert nyelvi közegben kell megtalálnia helyét és szolgálatát gyülekezetünknek. Az istentiszteletek mindmáig két nyelven folynak: minden alkalommal

A kétegyházi baptista imaház (magyar és román nyelvű felirat)

zéséről (ennek ortodox eredetije a „vízkereszt”), nekünk azonban alkalmat ad a bemerítés igazságának hirdetésére.

amíg el nem temetjük az elhunytakat, minden este összegyűnünk egy ún. „virrasztó” alkalomra, ami mára már csak nevében virrasztás; ez egy puritán, rövid istentisztelet a koporsó mellett, ami ugyan nem tipikus baptista hagyomány, nekünk azonban alkalmat ad az Ige hirdetésére. Sokan itt hallották meg az Úr Jézus hívását a megtérésre.

A gyülekezet jelenleg több mint 170 tagot számlál, ám igen nagy lelki és fizikai terhet jelent az előregedés: egy nemrég végzett felmérés kimutatta, hogy közel nyolcvanvan vannak a 70 éven felüli idős testvérek. Fiatalfaink között ugyan lassul, de még mindig erőteljes a városok elszívó hatására történő elvándorlás. A közeli városi gyülekezetekben szép számban vannak kétegyházi származású hívők. Az előregedés és az elvándorlás együttes hatásaival nehéz felvenni a harcot.

(folytatása a 87. oldalon)

Dr. Almási Mihály egyházelnök és Csizsár István helyi lelkipásztor a kétegyházi szószéken a február 21-i egyházlátogatás alkalmával

hangzik románul és magyarul is Isten Igéje; az énekkar is énekel fele-fele arányban román és magyar énekeket; imaóráinkon az idősebbek zöme románul, a fiatalabbak inkább magyarul imádkoznak.

A falu lakosságának túlnyomó része a román ortodox egyházhoz tartozik, a megtérők közül sokan ebből a háttérből érkeznek, sokszor magukkal hozva szokásaikban és gondolkodásukban jellegzetes ortodox vonásokat. Ez nem kis mértékben meghatározta a gyülekezet hagyományainak kialakulását is, így például ünnepeink között is találunk olyanokat, amelyek eredetileg ortodox ünnepek voltak.

Január elején például megemlékezünk az Úr Jézus Krisztus bemerítke-

zéséről (ennek ortodox eredetije a „vízkereszt”), nekünk azonban alkalmat ad a bemerítés igazságának hirdetésére.

Az imaház belső képe

Az ige mellett ♦ Rovatvezetők: Lőrinc Levente és Szirtes András ♦ Az ige mellett

Nem engedelmeskedünk

Jeremiás 44:15–30

Istenben igazán hívő emberek számára megdöbbentő és fájdalmas a Jeremiás ajkáról elhangzott ige. A miért kérdések egész sora merül fel bennünk. Miért nem hallgatott Júda népe az Úrra? Miért nem vették komolyan a prófétai szót? Elfelejtették úgy szemlélni magukat, ahogy Uruk meghatározta, figyelmen kívül hagyták törvényeit, rendelkezéseit, nem számoltak azzal, hogy amit Isten kijelentett, az be is teljesül. A Szabadító Úrnak hosszú távú terve volt népével – s így van ez mind a mai napig, ezért szükséges a messze jövődőt szemlélnünk, úgy ahogy ezt Ábrahám is tette: még a földön járt, az ígéret beteljesedését nem érzékelte, de látta a mennyei Jeruzsálemet, amiért érdemes volt mindent kockára tenni. El is nyerte hite jutalmát. Ő belesimult Isten tervébe, nem veszett el a részletekben, bár próbákon kellett átmennie. Izráel népének réveteg tekintete gyakran csak a földi tényezőket látta! Ezért sok zúgolódó szó, keserű kifakadás hagyta el ajkát: nincs hús, nincs víz, el kell vesznünk, miért is hoztál ki Egyiptomból? Az lett az eredmény, hogy Istent hibáztatták, elfordultak tőle. Még azzal sem törődtek, hogy az engedetlenséget bünteti az Úr! Mi is ma a legfőbb magaslát a Teremtővel szemben? A pénz! Ha az van, akkor minden van. Élelem, ruházat, lakás, misszió, adakozás és sorolhatnánk még. Hol marad a gondviselő Istenbe vetett hit, a megelégedés istenfélelemmel? Ma illik mindent kiszámítani, s majd dönten, cselekszünk-e vagy nem. Közben aztán meg sem látjuk, hogy már régen nem az Úr útján járunk, s végül olyan helyzetbe jutunk, mint Júdának Egyiptomba menekült része.

Isten engedelmisséget várva kijelentette a Tíz ígét, melynek keretében teljesen szabaddá tette népét, szövetségre lépett velük. Lelkükre kötötte, hogy ne térjenek el attól, mert a hűtlenségnek súlyos következményei lesznek. Tapasztalták is, hogy valahányszor a saját fejük után mentek, nem volt jó dolguk, míg Isten a legnehezebb helyzetekben is Szabadítónak bizonyult! Jeremiás korára a hitehagyás volt jellemző. Nem tanult a nép az északi országrész pusztulásából, nem rendítette meg őket Babilon ereje, még akkor sem fordultak Uruk felé, amikor a főembereket fogságba hurcolták! Úgy vélekedtek, hogy az Úr már nem is olyan Isten, akire lehetne számítani. Ezt tükrözték cselekedeteik. Az ég királynőjét imádták, neki áldoztak. Pe-

dig az Úr türelmesen várt, figyelmeztetett, megtérést hirdetett, s kinyilatkoztatta, hogy a hűtlenekre veszedelem vár. Mindez nem volt elég. Júda népének egy része politikai latolgatásba kezdett, így fordultak Egyiptom felé, pedig nyilvánvaló volt, hogy Isten ott is utoléri őket. Még a prófétát is magukkal hurcolták! Ebben a helyzetben szólalt meg az Úr Jeremiás által.

Döbbenetes Isten szava: a menekülteknek el kell pusztulniuk, csak kevesen térhetnek vissza. Még döbbenetesebb az, ahogy az ige hallgatói reagálnak! A Jeremiást körülálló tömeg csak őt látta, az embert, nem foglalkoztatta őket az, hogy amit hirdetett, az Isten ígéje volt! Megmaradtak cselekedeteikben. Pedig az Úr helyes látásra akarta tanítani őket: azért vannak nyomorúságban, mert elhagyták az Urat! Nem tűrhette tovább az Úr mindazt a gonoszságot, amit népe felhalmozott. Ezért gondja lesz népére, de nem javára, hanem kárára! Idegenül cseng ez azoknak, akik csak gondviselő, jóságos, szerető, megbocsátó Mennyei Atyában gondolkodnak, akik úgy vélik, hogy minden, ami anyagilag nyereséges, csakis Tőle származhat! Ma is érvényben vannak Isten törvényei, hisz Jézus azokat betölteni jött, nem eltörölni. Feltámadt, megdicsőült Urunk is hagyott ránk parancsolatokat. Halljátok meg az Úr ígését! Ne feledjétek, hogy örökkön örökké megáll! Nem a többségi szavazat dönti el érvényét! Természetesen lehet választanunk, semmi sem korlátoz abban, hogy Jeremiás kortársaihoz hasonló politikai vagy más érdek diktálta döntést hozzunk, s azt „hitelesítsük” az Úrral, csak azt kell tudnunk, hogy nem Ő hitelesíti, hanem egy más úr! Annál kulturáltabbak, intelligensebbek – hogy ne mondjam ravaszabbak – vagyunk, hogy kijelentsük: nem engedelmeskedünk neked abban, amit az Úr nevében hirdettél nekünk. Találkozunk viszont azzal, hogy Isten ígését érdek, ízlés, hangulat és indulat szerint csúrik csavarják, és nem világosak és egyértelműek a cselekedetek. Ennek ellenére az Úr ma is szól, s hangja jól hallható, ígéje tiszta és világos. Mindenekelőtt kegyelmet hirdet, megtérésre hív, s ha ez nem történik meg, bekövetkezik az ítélet! Testvéreim, ne kövessétek Jeremiás kortársainak példáját! Döntéseitek, szavaitok és cselekedeteitek tegyenek arról bizonyosságot, hogy hallgattok az Úr ígéreire mindenek előtt és mindenek fölött!

Kulcsár Ferenc

Nemzetiünkért

Külső ellenségtől
a belső viszálytól
népünket óvjad meg!
Kiket állítottál
nemzetiünk élére
Lelkeddel áldjad meg!
Vehessék eszükbé
hogy helyes irányba
nem jutnak Nélküled!
Engedd, hogy nemzetünk
Ígédre építve
múltján tudjon okulni,
jobban kereshesse
akaratait, mert
csak így tud boldogulni!
Kárász Izabella

Álmunk

A mi
álmunk
a márciusi
ifjak
álma:
eljutni
a szellem
nagy
szabadságára!
Kárász Izabella

Baptista rádióműsor

Legközelebb március 19-én 13.30-kor a Kossuth Rádióban hangzik föl baptista biznyságtétel Az Úr közel! című műsorban

Tavaszi keresztyén könyvvásár

1999. március 26-án pénteken 10–18, és 27-én szombaton 9–15 óráig Számos kiadó bemutatót és vásárt tart kiadványaiból.

Szervező: Keresztyén Ismeretterjesztő Alapítvány, 1133 Budapest, Esztergomi út 14. Tel/Fax: 350-7201
A Református Teológia dísztermében (Budapest, IX. Ráday u. 28.) Szeretettel várunk mindenkit!

Az együttélő népeket szolgáló Biblia

Román–magyar, szlovák–magyar kétnyelvű Újszövetséget adott ki a Magyar Bibliatársulat

Magyarországon már hagyománya van a kétnyelvű Újszövetség kiadásának, mert az *Angol–magyar Újszövetség 1987-ben jelent meg, a Német–magyar Újszövetség pedig 1991-ben*. Ezt a hagyományt folytatja most a Magyar Bibliatársulat testvéri egyetértésben a Romániai Felekezeti Biblitársulattal és a Szlovák Bibliatársulattal megjelentetve a Román–magyar és a Szlovák–magyar Újszövetséget. A kétoldalú, rendszeres találkozók alkalmával vetődött fel az a gondolat, hogy szükség volna ilyen kétnyelvű Újszövetségre Romániában, Szlovákiában és Magyarországon.

Népeink és híveink immáron több évszázados együttélése magától értetődővé tette ezeknek a kétnyelvű Újszövetségeknek a kiadását. A bibliatársulatok a világon mindenütt az egyházak Bibliával való ellátását tartják legfontosabb feladatuknak, így a szóban forgó három bibliatársulat a kétnyelvű Újszövetség kiadásával is nemzetközi gyakorlatot követ.

A *Bibliatársulatok Világszövetsége* felkarolta ügyünket és a 4000-4000 példányban megjelent Román–magyar Újszövetséghez ingyen bocsátotta rendelkezésünkre a biblianyomó papírt. A további költségeket (szöveg-előkészítés, nyomdai és kötetelési munkák) a bibliatársulatok 50-50%-os arányban fedezték.

Az alábbiakban olvasható *Ajánlás* – amely a Román–magyar, ill. a Szlovák–magyar Újszövetség elején található – tartalmazza egyebek között a felhasznált bibliafordítások adatait.

Román–magyar és Szlovák–magyar Újszövetség

Ajánlás

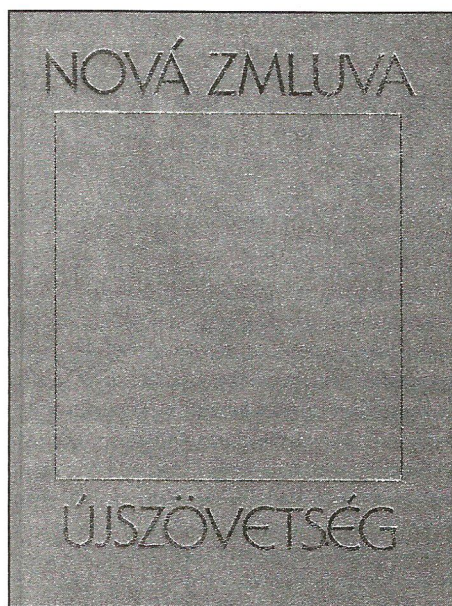
Az elmúlt éveken a Román Felekezeti és Magyar, illetve Szlovák és Magyar Bibliatársulat között szoros testvéri kapcsolat jött létre, amelyet egymás megértése és a közös dolgainkban való együttműködés jellemez.

Ennek az együttműködésnek látható eredménye a Román–magyar, illetve Szlovák–magyar Újszövetség kiadása.

Isten iránti hálaadással ajánljuk biblia szerető Testvéreinknek mindkét Újszövetséget. A világ sok országában és sok nyelven jelent már meg ilyen

kétnyelvű bibliakiadás, így most egy olyan bibliakiadási hagyomány részeseivé válunk, amely már sok örömet szerzett a világkeresztyénségnek.

A mostani kiadás főleg a vegyes házasságban élőket szolgálja, amelynek segítségével minden családtag jobban megérti saját anyanyelvén Isten Igéjét, valamint azokat a keresztyéneket, akik egy ismert és többször előforduló szöveg alapján a román, szlovák vagy a magyar nyelvet szeretnék elsajátítani.

Román–magyar Újszövetség

Ebben a buzgóságban a bibliatársulatok úgy vélik, hogy hozzájárulnak az ökumenikus lelkület fejlődéséhez, és a népek közötti jobb kapcsolatok kialakulásához.

A román–magyar kiadásban a román Újszövetség szövegvariánsaként *Bartolomeu Anania ortodox érsek 1995-ös fordítása* szerepel, melyet a Román Orthodox Egyház zsinata is jóváhagyott. A szlovák–magyarban pedig az 1975-ben megjelent és 1997-ben revideált szlovák új fordítású Újszövetség szövege olvasható. A magyar szöveg a Magyar Bibliatársulat által 1975-ben kiadott és 1990-ben revideált Újszövetség szövegével egyez.

Az egyházakat szolgáló bibliatársulatoknak és minden keresztyén testvérünknek mindenkor, így most is egy a célja: „minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére” (Fil 2:11).

Magyar Bibliatársulat
Romániai Felekezeti Biblitársulat
Szlovák Bibliatársulat

Tájékoztató adatok a Bibliatársulatok Világszövetségéről és a Magyar Bibliatársulatról

Bibliatársulatok Világszövetsége:

Ez a világszervezet 1946-ban alakult (székhelye London, Anglia). Vállalt célkitűzése: támogatni és koordinálni a nemzeti bibliatársulatokban folyó bibliafordító munkát, az anyanyelvű bibliák kiadását és terjesztését az egyházakkal való szoros együttműködésben. Ez idő szerint a világ több mint 200 országában közel 140 bibliatársulat végzi munkáját.

Magyar Bibliatársulat:

1948-ig a Brit és Külföldi Bibliatársulat volt a magyar protestáns Biblia kiadója és terjesztője Magyarországon (több mint 100 éven át). 1949-ben jött létre a Magyar Bibliatanács hét protestáns egyház és a Magyar Ortodox Egyház részvételével. A Magyar Bibliatanács 1975-ben több mint 20 évi munka után adta ki az új fordítású protestáns Bibliát. 1991-ben a Magyar Bibliatanács létrehozta a Magyar Biblia Alapítványt, amelyre 1991-ben ráépült a jogutód Magyar Bibliatársulat 12 tag egyház részvételével (tag egyházak: Mo-i Református Egyház, Mo-i Evangélikus Egyház, Mo-i Baptista Egyház, Mo-i Metodista Egyház, Mo-i Hetednapos Adventista Egyház, Mo-i Ortodox Egyház, Mo-i Unitárius Egyház, Evangéliumi Pünkösdi Közösség, Mo-i Keresztyén Testvér Gyülekezetek Képviselői, Mo-i Szabadkeresztyén Gyülekezet, Élő Isten Gyülekezete, Mo-i Evangéliumi Testvérközösség). A Magyar Római Katolikus Egyház megfigyelőként vesz részt a Magyar Bibliatársulat munkájában.

1949 és 1990 között a Károli-fordítású és az új fordítású Bibliából több mint 1 millió példányt adott ki a Magyar Bibliatanács. 1991–1998 között további közel 800 ezer példányban jelent meg különböző biblitípusokban a magyar nyelvű Biblia. 1996-ban magyarázatos Biblia, 1997-ben a deuterokanonikus bibliai könyvek új protestáns fordítása jelent meg. Videokazetták, hangkazetták, Braille-írással és CD-ROM-on ugyancsak elérhető az új fordítású Biblia.

Budapest, 1999. február

Nemzetiségek a baptista misszióban

Minden nép közül kedves Istennek, aki őt féli

ApCsel 10:35

1920 őszén a hazai misszió teljes mértékben megújult, nemcsak szervezeti tekintetben, hanem szellemi értelemben is. A szervezeti megújulást az állami elismerés körüli, addigi sajnálatos ellentmondás végleges megszűnése és teológiai hasznosságának elfogadása jellemzi. Az új szervezet alkalmassá vált az áldásos gyümölcsözésre, ami megkétszerezte az első világháború utáni területi, és népességi veszteséggel 7-8000 főre zsugorodott gyülekezeti taglétszámot.

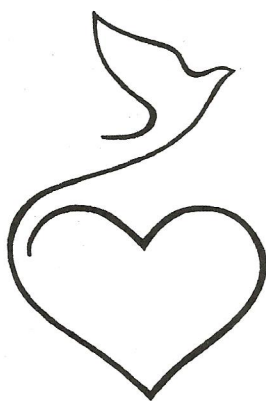
Aggodalom vetődött föl külföldön, vajon az uralkodó nélküli, „királyi Magyarország” hogy tűri majd a nemzeti ségjeleket? Hiszen a főváros mai területén belüli, a közigazgatási határon akkor még éppen csak kívül eső falvak lakói többen más nyelven beszéltek. Látni, hallani lehetett nemzeti viseletben tarkálló, azonosságukra büszke asszonyokat, férfiakat. A nemzetiséghez szakma is kapcsolódott: egyik tejet termelt, másik ablakot üvegezett. Sajnos akadt néhány türelmetlen ember is, aki rendreutasította őket:

„Beszélj magyarul, ha magyar kenyeret eszel!” Ennek a fordítottját viszont véreink hallhatták a határon túl. A reváns és a területi követelés a háború fellángolásáig egyre élesedett. A régi hívők viszont világosan emlékeznek arra, hogy gyülekezeteinkben mindenkit testvérnek tekintettek, akármilyen nyelven magasztalta Istent. A hívők befogadták egymást. A „visszahonosítás” következtében ezek váltak földönfutóvá, menekültté. Hetekig ácsorgó vagonokban vesztegeltek. De végül sok nyomorgó és menekült talált hazára ebben az országban.

Az 1920-as szervezeti reform lehetővé tette, hogy a hazai hívő nemzetiségek saját hívő szövetséget alkothassanak, amely nem függött teljesen a magyar budapesti hitközségtől, bár missziójukat közösen, egyetértéssel és nagyszerű eredményekkel végezték. Fellendült a nemzeti nyelvű közösségi irodalom. Gyülekezeti kórusműveket fordítottak más nyelvre. A tolmácsolás nem zárta ki, hogy bármelyik nemzet igehirdetője a másik körében szolgáljon. Egy-egy gyülekezet többnyelvűségének inkább örültek, soha nem ger-

jesztett visszatetszést egy másik nyelv. Tanúsította mindenki, hogy Jézus Krisztus megváltó és bűnt törölő vére nem válogat az emberek között.

A legerősebb nemzeti szövetség a németeké volt, miután ők képezték a legnépesebb magyarországi etnikumot. Társadalmi súlyuk, általános műveltségük, és külföldi kapcsolataik nyomán ne csodálkozzunk ezen. Azért viszont hálát adhatunk, hogy olyan kiváló érzékű pásztorok, mint *Bauer József* (1862–1940), *Gerwich György* (1871–1952), *Bretz Vilmos* (1898–1968),

Meláth József (1902–1984) és sokan mások, mindig megtalálták a helyes utat, nem a „guruló márkát”, hanem az üdvözítő Jézus Krisztus nyomában. A keskeny úton jó példával jártak kortársaik előtt.

A második, kisebb létszámú szövetség a szlovákoké volt, de egyes gyülekezeteik nagyon erősek voltak. A kiskőrösi volt a legnépesebb Magyarországon. A békéscsabai sem sokkal maradt el. Pásztoraik vagy helyi vezetőik népszerű, a magyarság körében ismert, kiváló evangélisták voltak.

Kovács István kiskőrösi prédikátor száz hitvallót vezetett Jézus Krisztushoz. Élete útjait a szlovákiai Naszvad új gyülekezetében zárta, és a lezármaszottai ma is ott vannak.

Barkóczi Pál (1899–1984) az utolsó pillanatban döntött amellett, hogy köztük marad. *Kovács Mihály* (1882–1950), Dél-Alföld nagyszerű evangélistája, szintén haláláig kitartott szülőföldje mellett. Egyik csodálatos ünnepség után *Kondacs Pál* azt írta vele kapcsolatban 1921-ben: „Olyan örömünk volt, hogy az egész Békehi-
r-
n-
ö-
k

megtelne vele, ha mind leírnám!” Mások a kitelepülést választották. Kiket ne sirattak volna meg Felsőpetényben, Kondoroson, Miskén vagy bárhol?

A gyenge testalkatú, pribilina *Beharka Pál* (1874–1943) lelkileg talán a legerősebb volt. Anyanyelvén mondott igehirdetéseivel felejthetetlen áldást közvetített ott, ahová meghívták prédikálni. A mai Budapest XVII. kerülete egyik részében, egy hosszú utca alsó és felső végén szlovákok, illetve németek laktak. Még gróf *Vigyázó Ferenc* tisztartója is figyelt arra, hogy megválogassa az embereket, ha a birtokon valamit csinálniuk kellett. Más feladatot kapott az egyik, mint a másik; de „Beharka bácsit” meghallgatni mind elmentek a szomszédos imaházba. Ott már nem versengett egyikük sem, hanem magába szállt és imádkozott. A gyülekezeti vénhez szólhatott „Jáno” is, „Szepe” is, ő mindkettőjüket megértette. A körmöcbányai születésű, és három nyelven prédikáló tímár, *Lehotzky József* (1864–1941) mielőtt végleg elköltözött volna, földi otthonát az ottani prédikátorra hagyományozta.

Tahi táborban magyarok és nemzetiségiek évente szép békességgel és egy akarattal konferenciáztak. A haragú rézfúvósok ismerős „nyelven” játszottak minden éneket. Ha az egymást követő imádkozók kérései között idegen szó csendült, mindenki tudta, „magyarázó” is van, ha kell. Nem uszítottak egymás ellen, nem gyalázták, nem is csúfolták soha a másikat. Aki akarta, magyarosíthatta a nevét. Senkit sem zavart, hogy azelőtt „Mrkva” volt a leghírvesebb evangélistáink egyike. Az egyik országos elnök szlovák, a másik talán örmény családi nevet viselt, de szerettük és tiszteltük őket.

A sokféleség iránti türelem áldássá vált ebben az országban. Most nincs köztünk nemzetiségi leszámolás, megtorlás, véres „tisztogatás”. A magyarság barátságos mások iránt. Különösen a hívő nép maradt nyitott szívű testvér soknyelvű kelet-európai hazájában.

– Szó –

Hazaszeretet

Meglehet, nem tűnik aktuálisnak az uniók korában hazaszeretetről szólni, mégis szükséges, hogy egy-egy nemzeti ünnep gondolatokat, netalán érzelme- ket ébresszen bennünk az ideiglenesen nekünk ajándékozott országgal és nép- pel kapcsolatban.

Gyermekkoromban nagyapám so- kat mesélt a szépséges Erdélyről és a gyönyörű Felvidékről, mint amelyek „hozzánk” tartoztak régen. Az ő haza- szeretete szorongattatások közepette fejlődött és alakult sziklaszilárdá. Megtanulta értékelni és szívéből sze- retni azt, ami megmaradt. Fiatalabbak talán erősen gondolkodóba esnek, ha a haza fogalmáról kérdezzük őket – s talán kevesebb az elkötelezettségük. Én sem tudok jó meghatározást adni, de tudom, hogy a haza nem csupán egy területet jelent, melyet birtokolhatunk és büszkélkedhetünk vele idegen tu- risták előtt. Több ennél.

Véleményem szerint a magyar iro- dalomban Kölcsey Ferenc fogalmazta meg legszebben az emberiségszeretet- hazaszeretet kapcsolatát Kölcsey Kál- mánhoz írt Parainesisében. Kálmán mindössze tízéves lehetett a Parainesis keletkezésekor, nevelését a költő vál- lalta – ez magyarázza a Parainesis (gö- rögül „buzdítás, tanács, intelem”) mű- fajának használatát. „Szebb útravalót még nem kapott ifjú. Hozzátehetjük: ifjú még nem mutatkozott méltóbbnak ilyen útravalóra.” (Lukácsy Sándor) 1849-ben, 24 évesen, a magyar szabad- ságharc legvégső őrhelyén, Komárom ostromlott sáncainál vesztette életét kolerában vagy karddal a kezében. Áll- jon hát itt egy részlet a Parainesisből: „Szeretni az emberiséget: ez minden ne- mes szívnek elengedhetetlen föltétele. Az

emberiség egésze nem egyéb számtalan háznépkekre osztott nagy nemzetségnél, melynek mindegyik tagja rokonunk, s szeretetűnkre és szolgálatainkra egyfor- mán számot tart. Azonban jól megértsd! az ember (...) hatása csak bizonyos meghatározott körben munkálhat. Azért ne hidd, mintha Isten bennünket arra alkotott volna, hogy a föld minden gyermekeinek egyforma testvérök s a föld minden tartományainak egyforma polgáruk legyünk. A nap temérdek égites- teket bevilágít, de a világegyetem minden részeire mégsem hat ki: így az ember, ha nagy erőt nyert örököül s erejének megfelelő állást von a sorstól, ezrek, sőt milliommok előtt jótékony napként világíthat, de az egész emberi nemre jól- tevő behatást gyakorolni, az a nagyok legnagyobbikának sem adtuk. Sohasem tudtam megérteni: kik azok, kik magokat világpolgároknak nevezik? Az emberi tehetség parányi lámpa, mely egyszerre keskeny kört tölthet meg fényével, s ha egy helyről másra hurcoltatik, setétséget hagy maga után. Bizonyos helyhez kell azért kapcsolhatnunk, hogy azt jótékony világítással állandóul boldogíthassuk. Minden, ami szerfeletti sok részre osz- tatik, önkicsinységében enyészik el. Így a szeretet. Hol az ember, ki magát a föld minden országainak szentelni akarván, forró szenvedelmet hordozhatna irántok keblében? Leonidas csak egy Spártáért, Regulus csak egy Rómáért, Zrínyi csak egy Magyarországért halhatott meg. Nem kell erre hosszú bizonyítás: tekints szívedbe s ott leled a természettől vett tu- dományt, mely szerelmedet egy háznép- hez s ennek körén túl egy hazához lán- colja.”

Nemeshegyi Anna

BIBLIAAKCIÓ

A Békehírnök február 14-i számában meghirdetett bibliaakcióra folyamatosan érkeznek különféle bibliák és evangéliumi könyvek. Ezúton szeretnénk megköszönni mind a postán küldött, mind a személyesen hozzánk juttatott bibliákat.

Továbbra is buzdítjuk Testvéreinket, hogy a sátorevangélizációk alkalmaira szánt Bibliát, Újszövetséget, evangéliumi könyveket küldjenek be hozzánk (1068 Budapest, VI. Benczúr u. 31.)!

Akik missziós célra Bibliát szeretnének venni, vagy hozzájárulni az akció költségei- hez, adományukat a központi csekken küldhetik be.

A csekkre kérjük ráírni: *Bibliaakció.*

„A Bibliának hadd ragyogjon fénye!”

Dr. A. M.

EMLÉKEZZÜNK!

■ **155 éve**, 1844. március 13-án Szent- katolnán (Háromszék vm.) született *Bálint Gábor*, a későbbi világutazó, ős- hazakutató-nyelvész, az eszperantó nyelv első magyarországi művelője és egyetemi oktatója. Ő minden idők leg- nagyobb magyar nyelvteljesége volt, harminc nyelven beszélt és dolgozott. A budapesti, athéni és kolozsvári egye- temeken tanított, több ázsiai és észak- afrikai expedícióban is részt vett. 1913. május 26-án halt meg. Sírja a kézdivásárhelyi református temető- ben található, ahol az első székelyföldi baptista, *Fancsali György*, missziónk kiemelkedő – de a jelenkor által elfe- lejtett munkása is nyugszik.

■ **115 éve**, 1884. március 11-én Meyer Henrik által Budapesten be- merítkezett *Seres Sámuel*. Isten Lelké- től felhatalmazva és Meyer megbízása alapján kezdte hirdetni az Igét az egész Duna-Tisza közén. Tette ezt an- nak ellenére, hogy többször bebörtö- nöztek, a településekről kitoloncolták, a rendőrök pedig megverték. A ma- gyar gyülekezetek önállósulási törek- véseiben – a némettel szemben – tevé- keny részt vállalt. Az emberfeletti munka fizikai erejét felőrölte, és 65 évesen meghalt.

■ **65 évvel** ezelőtt, 1934. március 11- én Derecskén született *Dobner Béla*. Szatmárnémetiben és Budapesten tanult. 1952 pünkösdjén Fóton beme- rítkezett, majd a teológia elvégzése után a Cinkota-Csömöri Körzetben és Szokolyán szolgált. További állomásai Neszmély-Komárom, Fót, Budapest (József u.), végül a rákospalotai gyü- lekezet voltak, de misszióútjai során eljutott a történelmi Magyarország leg- távolabbi vidékeire is. Igézhirdetői munkássága mellett a Központi Ének- kar tagja és annak lelkigondozója, a Jótékonyági Bizottság titkára, az erdélyi menekültek pártfogója volt. Az Úr ügyének szolgálatára elköte- lezett, példás életű prédikátor 1997. július 7-én hunyt el.

■ **20 éve**, 1979. március 9-én Hollan- diában halt meg *Cseh Andor* lelkész, a 20. századi nemzetközi eszperantó mozgalom kiemelkedő személyisége. A különböző anyanyelvűek részére ki- dolgozott nyelvoktatási módszerét 1920-tól napjainkig is a világ számos országában használják. Tanítványai között több svéd és holland baptista lelkipásztor és gyülekezeti tag is volt, akik részt vállaltak az Eszperantó Misszió munkájában. Cseh Andor Marosludason (Székelyföld) született 1895-ben.

Zágoni Jenő

(folytatás a 82. oldalról)

Csak Istenünk kegyelme, hogy az elmúlt 8-10 év során, miközben 60 testvérünket temettük el, emellett sok fiatalunk költözött városokba, a gyülekezet létszáma nem csökkent jelentősen.

A kétnyelvűség távolról nézve egy szép és érdekes színfolt (és valóban az is), nap mint nap benne élve azonban nemcsak szépsége, de a terhe is megvan ennek. Mint minden közösségben, amit emberek alkotnak, vannak szélsőségek és türelmetlenségek. Nem mindig könnyű ezek között egyensúlyozni és fenntartani a krisztusi egységet és békét. Valljuk be, hogy ez még egynyelvű gyülekezetekben sem mindig sikerül. Úgy érezzük, hogy nekünk, kétegyháziaknak egy rendkívüli feladatot és kihívást adott az Úr azáltal, hogy

*A kétegyházi
énekkar magyar
és román nyelvű
énekeket énekel*

gyarországon, néhány kilométerre a román határtól. Ezt válaszolta: „Hogy mit jelent? Mindent, testvér, mindent! Ez a mi himnuszunk, a mi hazánk”!

nak is kettős szerep jutott: egyszerre kell nemzetiséginek és keresztyénnek lennünk. Nem becsülhetjük le az anyanyelv szerepét, mert ezzel érjük el azokat, akiknek az evangéliumot hirdetjük, ugyanakkor nagyon kell vigyáznunk arra, hogy nemzeti és nyelvi alapon ne érjen senkit se sérelem. Románul tudók és nem tudók, magyarul tudók és nem tudók egyaránt úgy érezzék, hogy ez az ő gyülekezetük.

Nemrég egy Romániából áttelepült (nem hívő) asszony nálunk járt, és miután részt vett a vasárnapi istentiszteleteken, így nyilatkozott: „Itt Kétegyházán, ezen a kétnyelvű kis szigeten sikerült megvalósítani azt, ami nem sikerült Iliescunak odaát.” Úgy gondoljuk, hogy ha a nehézségek ellenére mégis alapvetően békességünk van, az nem a mi ügyességünknek köszönhető, hanem annak, hogy Krisztusban, és csakis Őbenne leomlanak a válaszfalak, és Ő lesz a mi közös nyelvünk, Ő a mi békességünk.

1999. március

Csiszár István
lelképásztor

*A fúvószenekar
rendszeresen
szolgál*

egy gyülekezetben kell együtt élnünk románokkal és magyarokkal.

Egy olyan világban és egy olyan kontinensen élünk, ahol a nemzeti békétlenség és türelmetlenség nőttön nő. Nagyon hálásak vagyunk Istenünknek azért, hogy a kétegyházi – és egyáltalán a magyarországi – románság itthon érzi magát az országban. Hálásak vagyunk azért, hogy hazánkat nem fenyegeti koszosvói típusú békétlenség.

Számomra, mint magyar embernek, nagy meglepetést okozott az az élmény, amikor (kb. 10 évvel ezelőtt) egy istentisztelet végén elénekeltük a magyar Himnusz, amikor is románok és magyarok fennállva zengték a nemzeti imádság sorait: „Isten, áldd meg a magyart...!” A végén megkérdeztem egy idős nénit, hogy mit jelent nekik, románoknak ezt énekelni itt Ma-

A kétegyházi embernek nemcsak két anyanyelve van, de szívében is egyszerre érzi magát románnak és magyarnak. Ezen belül nekünk, baptisták-

*Az elnöki látogatás végén Sipos
György
gyülekezetvezető-
presbíter testvér a
gyülekezet
történetéről szóló
könyvet és
fényképalbumot
ajándékozott
Almás
testvérnek.
fotók: Dr. A. M.*

Nyílt levél minden magyar baptistához

március 15-én

Kedves Testvérek!

150 éve annak, hogy népünk legjobbjai immár nemcsak tollal harcoltak a függetlenségért.

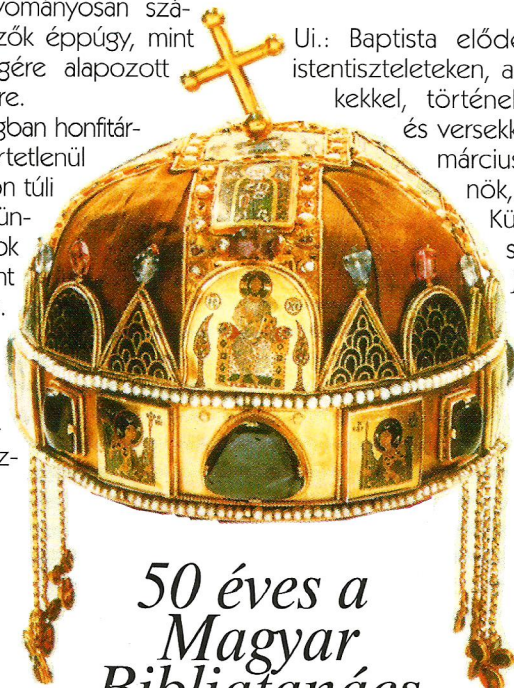
A szabadságharc hőseire és mártírjaira is emlékezünk 1999. március 15-én. Már közzétettük a Magyar Baptista Világszövetségének evangélizációs felhívását. Most arra buzdítjuk Testvéreinket, hogy vállaljanak részt az ünnepi megemlékezésekben világszerte! Ének- és zenekaraink ünnepi szolgálataira falvakban és városokban hagyományosan számitanak a rendezők éppúgy, mint lelkipásztoraink Igére alapozott ünnepi beszédeire.

Az anyaországban honfitársaink sokszor értetlenül szemlélik a határon túli magyarság lelkes ünneplését. Magyarok között magyarként élni természetes. Nem így kisebbségben. Legnagyobb nemzeti ünnepünk alkalmával forrjon össz-

sze a világ-magyarság emlékezésben, ünneplésben, gyászban, a Himnusz és a Szózat éneklésében éppúgy, mint buzgó imában népünkért, nemzetünkért! – Hogy mi, keresztyének, hűséggel járjuk Krisztus útját, s mindazok, akik még nem ismerik a Népek Megváltóját, megtalálják Őt, és valóságos szabadságot nyerjenek! „Ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.” (Jn 8:36)

Dr. Almási Mihály

Ui.: Baptista elődeink külön ünnepi istentiszteleteken, a sajtóban vezércikkkel, történelmi tanulmányokkal és versekkel emlékeztek meg március 15-ről a Béke hírnök, a Lelki Élet vagy A Kürt hasábjain. A szerzők között találjuk pl. Mészáros Sándor, dr. Somogyi Imre, dr. Haraszi Sándor, Steiner István, dr. Udvarnoki Béla és mások nevét.

50 éves a Magyar Bibliatanács

Március 1-jén tartotta Jubileumi Közgyűlését a Magyar Bibliatanács megalakulásának 50. évfordulóján. 1949-ben jött létre a testület, amely azóta gondoskodik arról, hogy népünk kezében ott lehessen a lehető legjobb fordítású Biblia – minél több helyen. A közgyűlést D. Dr. Harmati Béla evangélikus püspök, a Magyar Bibliatanács elnöke nyitotta meg. Elmondta, hogy egy nagy jelentőségű esemény tanúi vagyunk, hiszen az eddig megjelent kiadványok között található kétnyelvű újszövetségi sorozat meghatározó tagjai kerülnek a bibliaolvasók kezébe. Angol–magyar, német–magyar kétnyelvű ígét sok éve olvashatunk. Most azonban a határon túl élő magyarok, illetve a hazánkban élő más nemzetiségű testvéreink is együtt láthatják az Újszövetséget magyar–román és magyar–szlovák nyelven.

Az érintettek nevében szólt a megjelentekhez Damaschin Coravu Severineanul, a romániai bibliatársaság nevében. Méltató beszédében hallottunk a romániai bibliafordításokról is, majd átadta az 1648-as, Rákóczi György parancsára és finanszírozásával lefordított és megjelentetett Szentírás egy új kiadását a Közgyűlés számára. A Szlovák Bibliatanács nevében Gööz Bertalan főtákar szólt – hasonlóan nagy hálaadással – a kétnyelvű Újszövetségről. Fontos kapcsolatot jelent a nyelvek között, ha együtt olvasható a szlovák és magyar íge.

A. Miller Milloy, a Bibliatanácsok Világszövetségének képviselője szólt a világban, illetve Európában folyó bibliafordítási munkákról. Elmondta, hogy a volt Szovjetunió területén jelenleg 10 olyan nyelvre fordítják a Bibliát, amelyen eddig nem volt olvasható. Beszélt arról is, hogy Jézus Krisztus az igazi „nyelvész”, hiszen mindnyájunkkal a saját nyelvén beszél, és a mi nyelvünkön hallgat meg. Ebben eszköz a Biblia, amely a magyar–szlovák–román olvasók között új kapcsolatot létesít.

Kívánjuk, hogy a Bibliatanács, amelynek egyházunk is tagja, eredményesen munkálkodjon tovább Isten országának építésén a Biblia által! Mészáros Kornél főtákar

Béke hírnök

A MAGYARORSZÁGI
BAPTISTA EGYHÁZ HIVATALOS
LAPJA

Felelős szerkesztő:

Nagy Imre

Felelős kiadó:

Dr. Almási Mihály

Tördelőszerkesztő:

Papp Szabolcs

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

1068 Budapest VI., Benczúr u. 31.

Telefon: 352-9993; Fax: 352-9707

E-mail: behi@dpg.hu

Előfizetés és terjesztés:

1074 Budapest, Hársfa u. 33.

Telefon: 352-9732

Csekkszám: 11706016-22163851

Kéziratot nem őrzünk meg,

és nem adunk vissza.

Nyomtatás: MA-PRINT Bt.

Telefon: 226-5540

Felelős vezető: Mayer Gábor

HU ISSN 0133-1256

Ára: 59-Ft

A Béke hírnök az alábbi címen

olvasható az interneten:

<http://www.extra.hu/bekehirkok/> vagy

http://members.tripod.com/pbgy_3/

MEGJELENT

1999-ben, a Biblia és a misszió
évében

Kiadja:

a Magyarországi Baptista Egyház

Központi iroda:

1068 Budapest VI., Benczúr u. 31.

Telefon: 352-9993, 343-0618

Fax: 352-9707

E-mail: baptist.convention@dpg.hu

A Magyarországi Baptista Egyház

elnöke:

Dr. Almási Mihály

főtákar:

Mészáros Kornél

A Magyarországi Baptista Egyház

gazdasági irodája és könyvterjesztése:

1074 Budapest, Hársfa u. 33.

Telefon: 352-9732

Gazdasági igazgató:

dr. Szabó Zoltán

Előfizetési díjak belföldre:

	Egyéni	Csoportos
Negyedévre:	760,- Ft	700,- Ft
Félévre:	1.500,- Ft	1.350,- Ft
Egy évre:	2.900,- Ft	2.600,- Ft